

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ
È ~~Ε~~Α È ~~Ε~~Α
ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 23410/09)

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
4 Οκτωβρίου 2011

*Η παρούσα απόφαση είναι οριστική, αλλά μπορεί να υποστεί
αναθεωρήσεις στη φάση της εκδοτικής επιμέλειας.*

Στην υπόθεση È ~~Ε~~ È Ε

κατά Ελλάδος,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Ανατόλι Κόβλερ, *Πρόεδρος*,

Λίνο – Αλέξανδρο Σιτσιλιάνο,

Έρικ Μέτζε, *Δικαστές*,

και τον Αντρέ Γουάμπαχ, *Βοηθό Γραμματέα του Τμήματος*,

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 13 Σεπτεμβρίου 2011,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την τελευταία ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση αποτελεί απόρροια της προσφυγής υπ' αριθ. 23410/09 κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») στις 6 Απριλίου 2009 από την εδρεύουσα στην Ιτέα Φωκίδος εταιρία με την επωνυμία «

È ~~Ε~~ È Ε

» («η

προσφεύγουσα»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε από το δικηγόρο Αθηνών κ. Σ. Μπρέγιαννο. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την αντιπρόσωπο του πληρεξουσίου της, κα. Φ. Δεδούση, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 19 Μαρτίου 2010 ο Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση.

Σύμφωνα με το Πρωτόκολλο 14, η προσφυγή ανατέθηκε σε Επιτροπή τριών δικαστών.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Σύμφωνα με σύμβαση που συνήφθη στις 18 Φεβρουαρίου 1987 μεταξύ του Δήμου Ιτέας και της προσφεύγουσας, η τελευταία ανέλαβε την κατασκευή μονάδας βιολογικού καθαρισμού για λογαριασμό του Δήμου, με κόστος 143.036,24 ευρώ.

5. Στις 24 Ιουλίου 1990 η προσφεύγουσα ζήτησε από τις αρμόδιες για το έργο Τεχνικές Υπηρεσίες Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Φωκίδος (ΤΥΔΚΝΦ) να συντάξουν αναθεωρημένο πίνακα ανάλυσης κόστους κατασκευής, λαμβάνοντας υπόψη τις επιπλέον εργασίες που έπρεπε να εκτελεστούν μετά την τροποποίηση του έργου. Ωστόσο, δεν συντάχθηκε τέτοιος πίνακας εντός της τακτής τρίμηνης προθεσμίας από την αίτηση της προσφεύγουσας.

6. Στις 29 Οκτωβρίου 1990 η προσφεύγουσα κατέθεσε στην ΤΥΔΚΝΦ ένσταση – μια προσφυγή που έπρεπε υποχρεωτικά να εξαντληθεί σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία προκειμένου να μπορεί η προσφεύγουσα να προσφύγει στη συνέχεια στα δικαστήρια – κατά της παράλειψης της εν λόγω υπηρεσίας να συντάξει τον πίνακα αυτό. Το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Ιτέας απέρριψε την ένσταση.

7. Στις 8 Φεβρουαρίου 1991 η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση θεραπείας κατά της προαναφερθείσας απόφασης, η οποία απερρίφθη σιωπηρά από το Νομάρχη Φωκίδος.

8. Στις 3 Ιουλίου 1991 η προσφεύγουσα κατέθεσε στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιώς αίτηση ακύρωσης της σιωπηρής απόρριψης της αίτησης θεραπείας από το Νομάρχη Φωκίδος.

9. Με την απόφασή του υπ' αριθ. 1627/1992, η οποία δημοσιεύθηκε στις 30 Ιουνίου 1992, το Εφετείο ακύρωσε την απόφαση του Νομάρχη και του ανέπεμψε την υπόθεση για νέα εξέταση. Ειδικότερα, το Εφετείο απέρριψε τους ισχυρισμούς του Δήμου Ιτέας σύμφωνα με τους οποίους η προσφεύγουσα δεν είχε επιδώσει την αίτηση ακύρωσης στον αντίδικο.

10. Στις 24 Νοεμβρίου 1992 ο Δήμος Ιτέας κατέθεσε αίτηση αναίρεσης.

11. Με την απόφασή του υπ' αριθ. 1618/1996, η οποία δημοσιεύθηκε στις 1 Απριλίου 1996, το Συμβούλιο της Επικρατείας αναίρεσε την απόφαση υπ' αριθ. 1627/1992 του Εφετείου, παραπέμποντας την υπόθεση σε άλλο τμήμα του ίδιου δικαστηρίου.

12. Στις 24 Σεπτεμβρίου 1997 το Εφετείο απέρριψε την αίτηση ακύρωσης. Έκρινε ότι η αίτηση ακύρωσης είχε επιδοθεί κανονικά, αλλά απέρριψε την αίτηση επί της ουσίας, παρατηρώντας ότι το αίτημα της προσφεύγουσας ήταν αντίθετο με τους όρους της σύμβασης.

13. Στις 4 Μαρτίου 1998 η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση αναίρεσης στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Η υπόθεση αρχικά ορίστηκε να εκδικαστεί στις 15 Μαρτίου 1999, οπότε αναβλήθηκε για τις 10 Δεκεμβρίου 2001 και στη συνέχεια για τις 3 Ιουνίου 2002. Εν τω μεταξύ, στις 11 Φεβρουαρίου 2002 η υπόθεση διαγράφηκε από το πινάκιο του Α' Τμήματος και μεταφέρθηκε στο ΣΤ' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ορίστηκε νέα δικάσιμος για τις 13 Ιανουαρίου 2003. Από τις 13 Ιανουαρίου 2003 έως τις 17 Ιουνίου 2008 η υπόθεση έλαβε 16 αναβολές.

14. Η υπόθεση εκδικάστηκε τελικά στις 17 Ιουνίου 2008.

15. Με την υπ' αριθ. 2757/2008 απόφασή του, η οποία δημοσιεύθηκε στις 6 Οκτωβρίου 2008, το Συμβούλιο της Επικρατείας αναίρεσε την απόφαση του Εφετείου. Ειδικότερα, έκρινε ως αντίθετη με το νόμο τη κρίση του Εφετείου ότι αρκούσε η απλή κατάθεση της αίτησης ακύρωσης στο Δήμο και η πρωτοκόλλησή της χωρίς επίδοση από δικαστικό επιμελητή ή άλλο δημόσιο όργανο. Στη συνέχεια, το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέτασε εκ νέου την αίτηση ακύρωσης της προσφεύγουσας και την απέρριψε ως απαράδεκτη διότι η προσφεύγουσα δεν την είχε επιδώσει στον αντίδικο. Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας καθαρογράφηκε στις 29 Ιανουαρίου 2009.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

16. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η διάρκεια της διαδικασίας είναι ασυμβίβαστη με την απαίτηση για εκδίκαση της υπόθεσης σε εύλογο χρόνο. Επικαλείται το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση, είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως».

17. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε αυτό τον ισχυρισμό.

18. Όσον αφορά την περίοδο που πρέπει να ληφθεί υπόψη, ιδίως την ημερομηνία έναρξης αυτής της περιόδου, παρατηρείται ότι, όταν σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ο προσφεύγων οφείλει να

εξαντλήσει μια προκαταρκτική διοικητική διαδικασία προτού προσφύγει στα δικαστήρια, η διαδικασία ενώπιον του διοικητικού οργάνου λαμβάνεται υπόψη στον υπολογισμό της διάρκειας της αστικής διαδικασίας για τους σκοπούς του άρθρου 6 (βλ. *Kiurkchian κατά Βουλγαρίας*, No. 44626/98, απόφαση της 24 Μαρτίου 2005, παρ. 51-52).

19. Στην παρούσα υπόθεση, προτού καταθέσει αίτηση ακύρωσης στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιώς, η προσφεύγουσα κατέθεσε στην ΤΥΔΚΝΦ ένσταση κατά της παράλειψης της εν λόγω υπηρεσίας να συντάξει αναθεωρημένο πίνακα ανάλυσης κόστους κατασκευής. Η προσφυγή αυτή έπρεπε υποχρεωτικά να εξαντληθεί σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία προκειμένου να μπορεί η προσφεύγουσα να προσφύγει στη συνέχεια στα δικαστήρια.

20. Ως εκ τούτου, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη αρχίζει στις 29 Οκτωβρίου 1990, όταν η προσφεύγουσα κατέθεσε την προαναφερθείσα ένσταση, και λήγει στις 29 Ιανουαρίου 2009 με την καθαρογραφή της απόφασης υπ' αριθ. 2757/2008 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συνεπώς, η συνολική διάρκεια της διαδικασίας ήταν 18 έτη και 3 μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προφανώς αβάσιμο κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Σύμβασης. Επίσης, σημειώνει ότι δεν είναι απαράδεκτο για άλλους λόγους. Ως εκ τούτου, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

22. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι ο εύλογος χρόνος της διαδικασίας πρέπει να αξιολογείται ενόψει των περιστάσεων της υπόθεσης και με βάση τα ακόλουθα κριτήρια: την πολυπλοκότητα

της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμόδιων αρχών και το τι διακυβευόταν για τον προσφεύγοντα (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], No. 30979/96, παρ. 43, ECHR 2000-VII).

23. Το Δικαστήριο έχει συχνά διαπιστώσει παραβιάσεις του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης σε υποθέσεις που εγείρουν παρόμοια ζητήματα με την παρούσα (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση *Frydlender κατά Γαλλίας*).

24. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν παρουσίασε κάποιο γεγονός ή επιχείρημα που θα μπορούσε να το πείσει να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην κρινόμενη υπόθεση. Έχοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν ικανοποιεί την απαίτηση για εκδίκαση της υπόθεσης εντός εύλογου χρόνου.

Ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας.

II. ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

25. Η προσφεύγουσα παραπονείται σύμφωνα με το άρθρο 6 της Σύμβασης ότι, κηρύσσοντας την αίτηση ακύρωσης απαράδεκτη, η απόφαση υπ' αριθ. 2757/2008 του Συμβουλίου της Επικρατείας παραβίασε το δικαίωμα της προσφεύγουσας για δίκαιη δίκη.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, ενώ το άρθρο 6 της Σύμβασης εγγυάται το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, δεν θεσπίζει κανόνες σχετικά με το παραδεκτό των αποδείξεων ή τον τρόπο αξιολόγησής τους,

καθώς αυτά τα ζητήματα ρυθμίζονται κατ' αρχήν από το εθνικό δίκαιο και τα εθνικά δικαστήρια. Ειδικότερα, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα στα οποία υποτίθεται ότι υπέπεσε το εθνικό δικαστήριο, παρά μόνο στο βαθμό που παραβιάζουν δικαιώματα και ελευθερίες που προστατεύονται από τη Σύμβαση (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *García Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], No. 30544/96, παρ. 28-29, ECHR 1999-I). Επιπλέον, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι δεν είναι αρμόδιο να αμφισβητήσει το αποτέλεσμα της εθνικής διαδικασίας. Τα εθνικά δικαστήρια είναι σε καλύτερη θέση να αξιολογήσουν τη σημασία των αποδεικτικών στοιχείων για την υπόθεση και να εφαρμόσουν τους κανόνες ουσιαστικού και δικονομικού δικαίου (βλ. *Pekinel κατά Τουρκίας*, No. 9939/02, απόφαση της 18 Μαρτίου 2008, παρ. 53).

27. Στην κρινόμενη υπόθεση, καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας, η προσφεύγουσα είχε κάθε δυνατότητα να αναπτύξει τα επιχειρήματά της, ιδίως σε σχέση με το ζήτημα του παραδεκτού που έθεσε ο αντίδικος. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο στη δικογραφία που να δείχνει ότι η αξιολόγηση των αποδείξεων χαρακτηρίζονταν από αυθαιρεσία ή ότι η διαδικασία ήταν άδικη για κάποιον άλλο λόγο, θέτοντας ζήτημα σύμφωνα με το άρθρο 6. Επιπλέον, η απόφαση υπ' αριθ. 2757/2008 του Συμβουλίου της Επικρατείας ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και εξηγούσε σαφώς γιατί έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη η αίτηση ακύρωσης της προσφεύγουσας.

28. Ενόψει των προαναφερθέντων, τα παράπονα της προσφεύγουσας είναι προφανώς αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 3(α) και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

A. Αποζημίωση

30. Η προσφεύγουσα ζητά 70.479,84 ευρώ ως αποζημίωση λόγω υλικής βλάβης. Το ποσό συνδέεται αποκλειστικά με το οικονομικό αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και με τους ισχυρισμούς της που απορρίφθηκαν. Επίσης, η προσφεύγουσα ζητά 20.000 ευρώ ως αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης, υποστηρίζοντας ότι ο Δήμος Ιτέας προσπάθησε να της θέσει προσκόμματα ή να την αποκλείσει από την ανάθεση νέων έργων. Τέλος, ισχυρίζεται ότι υπέστη βλάβη στην αξιοπιστία και τη φήμη της.

31. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις απαιτήσεις της προσφεύγουσας για αποζημίωση λόγω υλικής και ηθικής βλάβης. Ειδικά όσον αφορά τις απαιτήσεις της προσφεύγουσας για αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης, υποστηρίζει ότι η διαπίστωση παραβίασης της Σύμβασης αποτελεί επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

32. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη σχέση μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της προβαλλόμενης υλικής βλάβης και, ως εκ τούτου, απορρίπτει το σχετικό αίτημα. Από την άλλη πλευρά, θεωρεί ότι η προσφεύγουσα πρέπει να υπέστη κάποια ηθική βλάβη λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας. Συνεπώς, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο να επιδικαστεί στην προσφεύγουσα ολόκληρο το αιτούμενο ποσό των 20.000 ευρώ, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό.

B. Δικαστικά έξοδα

33. Η προσφεύγουσα επίσης ζητά 7.699,92 ευρώ για δικαστικά έξοδα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, προσκομίζει δε τέσσερις λογαριασμούς εξόδων (συνολικού ποσού 4.699,92 ευρώ) για τα έξοδα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ένα λογαριασμό για τα έξοδα ενώπιον του Δικαστηρίου (ποσού 3.000 ευρώ). Παρατηρείται ότι τα τιμολόγια υπ' αριθ. 1670β, ποσού 2.000 ευρώ (που αφορά τα έξοδα ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας), και 2251, ποσού 3.000 ευρώ (που αφορά τα έξοδα ενώπιον του Δικαστηρίου) δεν αποτελούν έγκυρες αποδείξεις, καθώς δεν συνοδεύονται από επίσημη φορολογική απόδειξη είσπραξης.

34. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις απαιτήσεις της προσφεύγουσας. Θεωρεί ότι, δεδομένου ότι τα παραστατικά που υπέβαλε η προσφεύγουσα δεν ικανοποιούν τις απαιτήσεις του Κανόνα 60 παρ. 2 του Κανονισμού του Δικαστηρίου, καθώς δεν είναι συγκεκριμένα και συναφή, η σχετική απαίτηση πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με την παρ. 3 του εν λόγω Κανόνα. Ειδικότερα σε σχέση με τα προαναφερθέντα τιμολόγια, η Κυβέρνηση παρατηρεί ότι τα παραστατικά που υποβλήθηκαν δεν αποτελούν κατάλληλες και επαρκείς αποδείξεις. Σε κάθε περίπτωση όμως, εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικαστεί κάποιο ποσό στην προσφεύγουσα, η Κυβέρνηση θεωρεί ότι ένα ποσό 1.500 ευρώ θα ήταν επαρκές.

35. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, δικαστικά έξοδα επιδικάζονται στον προσφεύγοντα μόνο στο βαθμό που αποδεικνύεται ότι ήταν πραγματικά, αναγκαία και εύλογα (βλ. *Ιατρίδης κατά Ελλάδος* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], No. 31107/96, παρ. 54, ECHR 2000-XI).

36. Όσον αφορά τα έξοδα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας μπορεί να οδηγήσει σε αυξημένα έξοδα για τον προσφεύγοντα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και, ως εκ τούτου, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη (βλ. *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφασης της 25 Ιουνίου 1987, παρ. 37, Series A no. 119). Το Δικαστήριο σημειώνει, ωστόσο, ότι τα έξοδα για τα οποία ζητά αποζημίωση η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση δεν οφείλονται στη διάρκεια της διαδικασίας, αλλά αντίθετα είναι έξοδα που συνήθως πραγματοποιούνται σε τέτοιες διαδικασίες. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη σχέση μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της προβαλλόμενης υλικής βλάβης και, συνεπώς, απορρίπτει αυτό το αίτημα.

37. Όσον αφορά τα έξοδα που πραγματοποιήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, ελλείψει έγκυρων παραστατικών, το Δικαστήριο κρίνει το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας αβάσιμο.

38. Έχοντας υπόψη τα έγγραφα που έχει στη διάθεσή του και τα παραπάνω κριτήρια, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο να απορρίψει το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο ορίζει ότι οι τόκοι υπερημερίας θα υπολογίζονται με βάση το επιτόκιο της διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας συν τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* παραδεκτό το παράπονο για υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και *απαράδεκτη* την υπόλοιπη προσφυγή.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφασίζει:*

(α) ότι το καθ' ου Κράτος οφείλει να πληρώσει στην προσφεύγουσα εντός τριών μηνών το ποσό των είκοσι χιλιάδων (20.000) ευρώ, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό,

(β) ότι από τη λήξη της προαναφερθείσας τρίμηνης προθεσμίας και μέχρι την εξόφληση, θα πληρώνεται απλός τόκος επί του ανωτέρω ποσού ο οποίος θα υπολογίζεται με βάση το επιτόκιο της διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας συν τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* τα υπόλοιπα αιτήματα της προσφεύγουσας για δίκαιη ικανοποίηση.

Έγινε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 4 Οκτωβρίου 2011 σύμφωνα με τον Κανόνα 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

Αντρέ Γουάμπαχ

ΒΟΗΘΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(υπογραφή)

Ανατόλι Κόβλερ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

(υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου

Αθήνα, 21 Οκτωβρίου 2011

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών

Βασίλειος Δ. Μπελεκούκας